

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1487 van 30 augustus 2007
in de zaak 10.914/IIde kamer

In zake:

[REDACTED]
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN BERGEN
Roderveldlaan 3
2600 Berchem

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat **[REDACTED]**, van Marokkaanse nationaliteit op 28 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 mei 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN BERGEN en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij huwde op 19 december 2006 in Marokko met een Belgisch onderdaan.

1.2. Verzoekende partij kwam op 23 februari 2007 België binnen en was in het bezit van een geldig visum type-D.

1.3. Op 28 maart 2007 werd door verzoekende partij een vestigingsaanvraag ingediend in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.4. Op 13 april 2007 werd de beslissing over de vestigingsaanvraag door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken voorlopig uitgesteld voor bijkomend onderzoek.

1.5. Op 29 mei 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 5 juni 2007 ter kennis gebracht van verzoekende partij.

De beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich brengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit de fax dd. 22 mei 2007 blijkt dat betrokkene haar echtgenoot reeds 2 maanden in de gevangenis verblijft, bijgevolg kan de relatie niet gecontroleerd worden.

*motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980
artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998."*

Dit is de bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep.

Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift de feiten en middelen uiteen als volgt:

"Verzoekster heeft de Marokkaanse nationaliteit en is geboren te [redacted] op [redacted] 1981. (stuk 1). Zij heeft een huwelijkscontract afgesloten onder Marokkaans recht dat is gelegaliseerd op het Belgisch consulaat (zie stempel op het huwelijkscontract). Verzoekster is dus een vreemdeling, familielid van een Belg. Verzoekster is meer bepaald de echtgenote van (M.O.), geboren op 1 april 1986 te Sint-Niklaas, met de Belgische nationaliteit en momenteel woonplaats in de Gevangenis te [redacted] (stuk 4 en 5)

Verzoekster heeft een aanvraag tot vestiging ingediend op 28 maart 2007 op basis van het artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd in uitvoering van artikel 61 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geweigerd, omdat de echtgenoot van verzoekster in de gevangenis verblijft (volgens verzoekster voor 3 jaar effectief). Volgens de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken (E.V.), wordt het daardoor "onmogelijk om de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot te controleren".

Waarom dit "onmogelijk wordt", is op geen enkele wijze gemotiveerd.

Bijgevolg wordt de verplichting om een beslissing te motiveren miskend. Deze handelwijze is bovendien in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien wordt op flagrante wijze artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden. De echtgenote van een Belg heeft het recht zich in België te vestigen.

Bovendien wordt een inbreuk gepleegd op de Omzendbrief van 29 september 2005 betreffende het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging dat opgesteld wordt in het kader van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie.

Het artikel M, I, B definieert de Controle van de gezamenlijke vestiging. Artikel 40 van de wet van 15 december 1980 legt de verplichting tot gezamenlijke vestiging op voor het familielid (Ter herinnering : het gaat om zijn echtgenoot, zijn bloedverwanten in de nederdalende lijn of die van zijn echtgenoot, die jonger zijn dan 21 jaar of die te hunnen laste zijn, of de echtgenoot van die personen.) van een vreemdeling die een onderdaan is van een lid-Staat van de E.E.R. of van een Belg die zich in België bij die persoon komt voegen.

Het begrip "gezamenlijke vestiging" werd via de wet van 6 augustus 1993 ingevoegd in artikel 40 van de wet van 15 december 1980 teneinde de wet in overeenstemming te brengen met de Europese reglementering Artikel 10 van de Verordening E.E.G. n° 1612/68 van 15 oktober 1968 betreffende het vrij verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap).

Het begrip "gezamenlijke vestiging" houdt niet de verplichting in om samen te wonen of permanent een gemeenschappelijk leven te leiden. Indien een Belg, bij wie men zich voegt daadwerkelijk in België verblijft, dient er inderdaad nagegaan te worden of de betrokkenen "gezamenlijk gevestigd" zijn, d.w.z. "een gemeenschappelijk leven leiden". Tussen echtgenoten dient er bijvoorbeeld sprake te zijn van een effectieve echtelijke relatie, ook al hebben zij afzonderlijke verblijfplaatsen Volgens de Raad van State dient er sprake te zijn van "een zekere duurzaamheid in het onderhouden van minimale echtelijke relaties ". Praktisch gezien wordt er via de controle van de gezamenlijke vestiging nagegaan of er sprake is van een effectieve echtelijke relatie. Zo is bijvoorbeeld wel sprake van gezamenlijke vestiging indien de echtgenoten gedurende de week om professionele of andere redenen gescheiden leven, maar tijdens het weekend elkaar vervoegen.

Verzoekster en de heer (M.O.) zijn nog steeds gehuwd. Zij hebben nog steeds een effectieve echtelijke relatie. Ze leven gescheiden omwille van overmacht, met name omdat de heer (M.O.) in de gevangenis zit. Nochtans bellen ze dagelijks en brengt verzoekster op zeer geregelde basis bezoeken aan de gevangenis. Op basis van de informatiebrochure voor bezoekers van de gevangenis van Dendermonde is bovendien geen voorafgaande toestemming van de directie vereist voor echtgenoten om hun echtgenoot in de gevangenis te bezoeken (stuk 6)

~~De heer (M.O.) is op dit ogenblik bovendien een aanvraag aan het voorbereiden om in het weekend zijn echtgenote thuis op te gaan zoeken. Hij is veroordeeld tot 3 jaar effectief wegens geweldplegingen. Naar eigen zeggen komt hij vermoedelijk al vrij binnen het jaar.~~

Er is dus wel degelijk sprake van een echtelijke relatie tussen verzoekster en de heer (M.O.). Dit is op zeer eenvoudige wijze te controleren, bijvoorbeeld door contact op te nemen met de directeur van de gevangenis.

Bovendien interpreteert de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken (E.V.), een arrest van de Raad van State van 24 april 1995 verkeerd. Dit arrest stelt alleen dat er een reële, echtelijke band moet bestaan en dit ook al is de verblijfplaats verscheiden. Dit arrest zegt geheel niets over de situatie waarin de Belgische echtgenoot zich in de gevangenis bevindt en door overmacht voor beperkte tijd niet kan samenwonen met zijn echtgenote.

Bovendien wordt door het willekeurig optreden van de overheid het artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens geschonden:

(...)

Ten overvloede mag de Belgische overheid door de inwerkingtreding van de Europese Richtlijn 2004/38 sinds 30 april 2006 de bestaande verblijfsprocedures die gelden voor derdelands familieleden niet meer opleggen. Dit betekent dat er voor hen, niet als voor de EU burgers zelf, geen verplichting meer geldt om een vestigingsaanvraag te doen en om in het bezit te zijn van een Belgisch verblijfsdocument (oranje of gele kaart). Hun verblijfsrecht ontlene ze aan de Richtlijn zelf.

De Richtlijn verplicht de lidstaten nochtans om een specifieke verblijfskaart af te leveren, een zgn. "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie", maar omdat België de Richtlijn nog niet heeft omgezet kunnen dergelijke verblijfskaarten (nog) niet worden afgeleverd. Concreet betekent dit dat derdelands familieleden vanaf 30 april zich niet meer hoeven aan te melden bij de gemeente. Hier komt pas verandering in vanaf het moment dat de Belgische overheid de bepalingen in de Richtlijn omzet in Belgische wetgeving.

Al deze opgesomde feiten en middelen rechtvaardigen eveneens de schorsing van de betreden beslissing (art. 39/82 § 3)."

In het middel voert verzoekende partij onder meer een schending aan van de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur nu niet is gemotiveerd waarom het "onmogelijk is om de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot te controleren".

De minister van Binnenlandse Zaken werpt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de relatie tussen verzoekende partij en haar echtgenoot niet gecontroleerd kon worden omdat de echtgenoot zich in de gevangenis bevindt. Er kon, volgens verwerende partij, daarom niet geconcludeerd worden tot een bestaande "gezinscel" tussen verzoekende partij en haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat een vestigingsaanvraag in toepassing van artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 en artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan geweigerd worden indien de echtgenote van een Belg zich niet met deze Belg vestigt of komt vestigen. In de bestreden beslissing wordt terecht gepreciseerd dat het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, doch minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum van relatie tussen de echtgenoten. Er dient dus tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band te bestaan (levensgemeenschap), ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aangeeft dat hij, gelet op een faxbericht van de gemeente Hoboken van 22 mei 2007 waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij reeds 2 maanden in de gevangenis verblijft, het bestaan van de relatie tussen de echtgenoten niet kan controleren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus geenszins dat er geen gezinscel zou bestaan, doch slechts dat de effectiviteit van de levensgemeenschap niet kon gecontroleerd worden.

De Raad stelt vast dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht aangezien het kennelijk onredelijk is om uit het feit dat de echtgenoot van verzoekende

partij werd opgesloten in de gevangenis af te leiden dat het niet mogelijk is om het bestaan van een "gezinscel" te verifiëren, daar waar verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat het hebben van een verschillende verblijfplaats op zich niet volstaat om te besluiten dat er geen "gezinscel" zou bestaan en om, zonder te beschikken over gegevens die er op wijzen dat verzoekende partij zich niet vestigt of komt vestigen met haar Belgische echtgenoot, doch louter op basis van het ontbreken van inlichtingen nopens het al dan niet bestaan van de gezinscel de vestigingsaanvraag af te wijzen, daar waar verzoekende partij terecht aanvoert dat deze inlichtingen eenvoudig hadden kunnen worden bekomen en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij voor de opsluiting van haar echtgenoot met hem op hetzelfde adres verbleef.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel .

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 mei 2007 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. Cornelis

I. CORNELIS.

G. De Boeck
G. DE BOECK.

